

USA: Ingen pauser i angreb på Obamas afvisning af tilslutning til AIIB; Washingtons »stædighed«, når den er værst

29. mrs. 2015 – Der vises ingen nåde mod Barack Obama for hans afvisning af at acceptere Kinas invitation til at gå med i Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). »Klodset diplomati«, »forkvaklet nulsums-tænkning«, og »Washingtons stædighed, når den er værst«, er blot nogle af de favoritbetegnelser, der kastes mod den amerikanske præsident for hans galskab.

En artikel i dag i *Japan Times* af Jeff Kingston, direktør for Asiatiske Studier ved Temple Universitet, Japan, er brutal og siger, at, med sin afvisning af at gå med i AIIB har Washington opført sig »med en stædighed, når den er værst« med sine angreb på Storbritanniens »konstante forekommenhed« over for Kina, og med sin selv-isolering samtidig med, at vestlige europæiske nationer, Sydkorea, Australien og andre lader USA tilbage i støvet.

AIIB, siger Kingston, er kommet til at symbolisere »Amerikas mareridt: behovet for at samarbejde med – afgjort ikke imødekomme – Kina som ligeværdige partnere«. Kina er i færd med »at sy Asien sammen« med sin finansiering, handel og infrastrukturprojekter og efterlader USA uden magt til at stemme op imod den ubønhørlige kinesiske rambuk«. Han påpeger det hykleriske i USA's argumenter om AIIB's gennemsækelighed, styrelse, demokrati osv., i betragtning af USA's egen »blakkede« fortid mht. disse spørgsmål, og USA's støtte til »et slyngelgalleri af tyranner på hvert eneste kontinent«.

»Det var ikke det værd at begynde et slagsmål med AIIB«, slutter Kingston, »og det var slet ikke et slagsmål, man havde en chance for at vinde ... Det ville være bedre for Washington at æde sin stolthed og springe om bord i AIIB og arbejde sammen med Kina. Det samme gælder Tokyo.«

I *The Asia Times* 28. marts med titlen »AIIB et moralsk skuespil for Indien« påpeger forfatteren M.K. Bhadrakumar den »vilde flugt af lande«, der ønsker at blive grundlæggende medlemmer af AIIB og erklærer, at »USA's 'Omdrejningspunkt Asien' (Asia Pivot) tydeligvis har problemer, store problemer, og uden dette 'omdrejningspunkt' er der usikkerhed omkring spørgsmålet om, hvordan en stadig udhuling af Amerikas position i Asien kan undgås ...« I, hvad han beskriver som den »nye støbform«, der er opstået, er også Obamas anti-kinesiske handelsaftale, Trans Pacific Partnership (TPP), i store problemer, som, siger forfatteren, er en »stor politisk fiasko for Obamaregeringen«. Kina sigter efter noget »langt større, langt mere dybtgående i omfang og mål ... Den kinesiske tænkning om AIIB har udviklet sig, og det er alt for simplistisk at anse det for at være en knibtang rettet mod hjertet af Bretton Woods-systemet eller være besjælet af en konkurrenceånd vendt mod Washington«. Kina ønsker ikke at ødelægge det eksisterende finanssystem, men ønsker snarere at have mere at skulle have sagt mht., hvordan det køres. Hvis det ikke sker, slutter forfatteren, »vil det gå sine egne veje«.

I *Sunday Telegraph* påpeger den faste klummeskriver Liam Halligan, at vestlige nationer ignorerede Obamas advarsler om, at den bedste måde at forme AIIB's standarder var at »holde sig udenfor«. I stedet gik Storbritannien trodsigt med og fik en latterlig, »stikkende« respons fra Washington, men blev dernæst efterfulgt af Frankrig, Italien og Tyskland, og »lod USA fremstå som isoleret«. Omfanget af de finansieringsenheder, der skabes for at finansiere infrastruktur, jernbaner og havne for at koble Kina sammen med Centralasien – »BRIKS-banken«, valutareservefonden, Shanghai

Samarbejdsorganisationens Udviklingsbank, Silkevejsfonden på 40 mia. dollar – tager vejret fra én, siger Halligan.

Foto: Obama i Det Hvide Hus